

Blackmoore

Chương 38 : Chương 38

Alice lên đưa tôi rời Blackmoore và lên đồi cỏ, nơi anh trai cô ấy đã đợi sẵn cùng một chú ngựa. Anh ta lấy ra một tấm vải trắng rồi trực tiếp choàng lên người tôi.

- Đêm nay tiểu thư sẽ là hồn ma Linger. - Alice mỉm cười tinh quái, thừa nhận hồn ma Linger chỉ là thứ bọ buồn lậu dùng để giữ cho mọi người không bén mảng đến đồi cỏ vào ban đêm.

- Nhớ đừng quên mấy bức thư nhé! - Tôi nói, lòng đầy lo lắng khi thực sự bắt đầu cuộc hành trình. - Đặc biệt là bức cho phu nhân Delafield.

Tôi không thể cứ thế bỏ đi mà không cảnh báo cho phu nhân Delafield về kế hoạch gài bẫy Henry cho Maria của mẹ. Bà ấy thuộc tuýp người có thể gây ra bất cứ chuyện gì, đặc biệt là chuyện giày vò người bạn một thời của bà ấy.

- Tiểu thư đừng lo. Em sẽ đưa cho phu nhân ngay sáng mai. Cả mẹ, em gái cô và tiểu thư Delafield nữa. Những lá thư ấy chắc chắn sẽ được chuyển đến nơi như cô đã dặn dò. - Alice mỉm cười cam đoan.

Anh trai cô ấy đỡ tôi lên lưng ngựa. Tôi ngược mặt nhìn thẳng hướng Bắc và con đường dẫn tới Whitby.

Ánh trăng sáng dẫn đường cho tôi băng qua đồi cỏ, cứ chốc chốc tôi lại ngoái ra sau để nhìn một lần lại một lần nữa bóng dáng biệt thự Blackmoore sừng sững trên vách núi bên bờ biển. Trái tim không ngớt van lơn cầu xin tôi trở lại, nhưng lần đầu tiên trong đời được tự do đã khiến niềm hy vọng trong tôi trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Mãi đến khi vó ngựa chạy qua hết sườn đồi, Blackmoore mới thật sự khuất khỏi tầm mắt, trái tim tôi chìm ngập trong nỗi đau đớn, mạnh bạo kéo ngược tôi trở về. Nhưng một khi đã thoát ra, tôi nào có thể trở vào lại chiếc lồng giam ấy. Thế là tôi dứt khoát để trái tim mình ở lại Blackmoore cùng Henry, chỉ dặt trên lưng niềm hy vọng đồng hành. Những chú chim đêm cất cao tiếng ca của biển cả, của đất xa - một sự tự do mà tôi chưa bao giờ biết đến. Tôi cười trong nước mắt, càng cách xa mẹ bao nhiêu

lòng tôi lại càng nhẹ nhõm bấy nhiêu. Tôi dang hai tay ra như thể muốn bay lên và tận hưởng sự thư thái của tâm hồn rộng mở. Lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy mình tràn trề sức sống.

.....

Mãi đến tối muộn hôm sau tôi mới đến Luân Đôn, gõ cửa nhà cô. Vừa nhắc thấy tôi, cô – lúc này đang ở trong phòng khách – liền ngồi bật dậy, thẳng thốt ôm tay lên ngực.

- Katherine? Sao cháu lại ở đây vào giờ này? Cháu đến đây bằng cách nào?

- Cháu bỏ trốn từ Blackmoore. Bây giờ cháu đã sẵn sàng theo cô đến Ấn Độ.

Cô đứng lên, đi về phía tôi với đôi cánh tay mở rộng và nụ cười thăm thiết:

- Cô rất tự hào về cháu, cháu yêu quý.

Tôi ngã vào vòng tay cô, sụt sùi thổn thức.

Cô vỗ nhẹ lên lưng tôi.

- Cháu gái bé bỏng, những giọt nước mắt này là sao chứ? Cháu nên vui mới phải. Cuộc đời cháu bây giờ đã thuộc về cháu rồi.

Tôi gật đầu. Bà nói đúng.

- Đúng vậy. Cháu rất hạnh phúc. – Song những giọt nước mắt của tôi vẫn cứ thi nhau rơi xuống, cuối cùng thốt ra thành một từ mà tôi không cách nào xua khỏi tâm trí. – Henry.

Cô Charlotte tặc lưỡi.

- Trời đất! Đừng nói với cô cháu khóc lóc thăm thiết như vậy vì một thằng con trai chứ?

Tôi gật đầu.

- Katherine yêu dấu. Không một thằng nhóc nào đáng để cháu phải rơi lệ cả.

Cùng là điều mà cách đây một tháng tôi từng nói với Maria. Tôi biết cô nói không sai. Nhưng trong trường hợp của tôi, lời ấy lại chẳng hề chính xác. Bởi lẽ, nếu thế gian này có một chàng trai nào đó xứng đáng khiến một cô gái phải rơi lệ, thì đó chỉ có thể là Henry Delafield.

LINK Truyện:

Blackmoore

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/blackmoore-3795534.html>

LINK Chương này:

Chương 38

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/blackmoore-3795534/chuong-38.html>